

Anneye Mektup

– aziz-akgun · 25 Eylül 2010

Zaman geciyor,
Hergün bir yaprak,
Hergün bir damla daha hayattan,
Büyüyorum anne.
Hani içinde bir kıvılcım olurya,
Hani herşey çok güzeldir,
Benim kıvılcımım kor oldu,
Ama bak herşey yolunda değil anne. Hani ufacık bir bebekken,
Sadece acıkınca ağlarmışım,
Başka zamanlarda sürekli gülermişim,
Artık sadece acıkınca ağlamıyorum anne.
Bak yıllar ne çabuk geçmiş,
Sadece gülünmeyeceğini öğrenmişim,
Belkide öğretilmişim.
Ben büyümüşüm be anne.
Yanından ayrılmayan oğlun,
Bak artık uzaklarda,
Üstelik yalnız,
Hemde herkesin içinde anne.
Öyle birde tuzağa düşmüşüki,
Of dese olmaz, yok dese hiç,
Adını bile koyamamış,
Yardım etsene anne.
Anlayacağın eskiyi özledim anne,
Yeniden çocuk olmayı,
Sadece acıkınca ağlamayı,
Ve hiç şimdiyi yaşamamayı.
Zaman geriye gitmez değilmi?
Ya da ben yeniden çocuk olamazmıyım?
Söylesene onu unuttum diyebilirmiyim?
Yani herşey söylemek kadar kolay olabilirmi anne?
Dur söyleme,
Ben yine hayal kuruyorum değilmi?
Sadece kendimi kandırıyorum değilmi?
Peki kalbimi kim kandıracak anne?

Eskiden günlerin, hatta dakikaların hesabını tutardım,
Şimdi günlerden Cuma belkide salı,
Günlerin ne önemi kaldığı,
Takvimlere bile küs oldum anne.
Yinede ayaktayım, direniyorum.
Belkide bir ışık arıyorum,
Bulunca herşeyden kurtulabileceğim,
Ne güçlü büyütmüşsün beni anne!
Sen yinede beni merak etme,
Herşeyle savaşmayı,
Güzel günlerinde olacağını,
Ben senden öğrendim anne.
Yinede buralar güzel, soğukları saymazsan.
İnsanlar mutlu, beni saymazsan.
Gündüzler ve gecelerde iyi, yalnızlığımı saymazsan.
Beni soracak olursan anne,
Bende iyiyim, içimdeki yangını saymazsan